

Той се тъкмѣше още да говори, ала момиченцето го прѣкъсна:

— Ако съмъ малка, господине докторе, азъ зная всичката кжщна работа. Мога да мета... Въ кжщи правя чай, редя креватитѣ, слагамъ софрата, дигамъ постилкитѣ...

И то имаше още да говори, но докторътъ рече:

— Добрѣ е, но законътъ е такъвъ. По-малки отъ 18 години не се приематъ...

— Азъ ще помагамъ на по-голѣмитѣ, извика отчаяно дѣтето... Вие ще видите, колко азъ знамъ да работя...

Докторътъ се замисли. Спомни си, че има въ болницата му голѣми и възрастни санитарки и самарянки, ала нѣкои не си гледаха добрѣ работата. Той бѣше недоволенъ отъ тѣхъ. Но не можеше и да ги изпжди, че безъ тѣхъ по-зло. И той махна съ ржка, като кога човѣкъ зема нѣкое ново рѣшение.

— Добрѣ, момиченце, рече той.

Бръкна въ джеба си, извади една книжка и написа нѣщо на нея.

— Какъ ти е името? запита докторътъ.

— Цвѣтанка Здравкова.

— Що работи баща ти?

— Той е на бойното поле.

Докторътъ изгледа пакъ момичето. И пакъ написа нѣщо на книжката.

— Дали е съгласна майка ти да постъпишъ въ болницата? Ако е съгласна, да напише на тая книга.

И той подаде книжката на дѣвойчето.

— Ела довечера съ тая бѣлѣжка, че иначе нѣма да те пусне дѣдо Юрданъ.